

Miluju tě

Já vím

nofreeusernames

COO
BOO

Miluju tě. Já vím

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Olga Zbranek Biernátová
Miluju tě. Já vím – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Miluju tě

Já vím

[nofreeusernames](#)

„Každý si zaslouží být hlavním
hrdinou něčeho příběhu.“

- Ava

Soundtrack Avina života

1

*Once you go black,
you never go back*

Naštrvaný teenager:

neznámé číslo

Kdo jsi?

Ava

Co je ti do toho, neznámé číslo?

neznámé číslo

Našel jsem tvoje číslo načmárané
na kusu papíru ve své skříňce

Ava

Já jsem rozhodně nikomu svoje číslo do skříňky nedávala

neznámé číslo

Takže jsi holka!

Ava

Skvělá dedukce, Sherlocku! 🧐

Ava

Jak se moje číslo dostalo do tvouj skříňky? 🤔

neznámé číslo

Na to jsem se chtěl zeptat já tebe

Ava

To ti tak budu věřit!

Ava

Beztak jsi buď sériový vrah, nebo nějaký úchyl,
nebo Velký Chuck, co sem tam opruzuje před školou...

neznámé číslo

Velkého Chucka znám! Takže chodíme do stejné školy 🤔

neznámé číslo

Hele, já vím, že je to podezřelý, ale já jsem fakt úplně normální kluk, přísahám!

Ava

Dobře, tak řekněme, že ti věřím

Ava

Proč mi píšeš?

neznámé číslo

Zvědavost? 😊

neznámé číslo

A taky nemám zrovna co dělat 🙄

Ava

Takže zabíjíš čas tím, že zkoušíš psát na cizí čísla?

Ava

To je trochu zoufalství...

neznámé číslo

Au 🤔

neznámé číslo

Prostě jsem přišel domů, vytáhl ten papír z kapsy a chtěl zjistit, jestli si ze mě někdo střílí

neznámé číslo

Můj první odhad byl, že budeš moje sedmdesátiletá sousedka, nebo ředitel Wilson

Ava

Psát si s Wilsonem? To je strašná představa! 😱

Ava

Počkej, nejsi náš ředitel, že ne? 🤖

neznámé číslo

Dost pochybuju, že ten umí na tom svém mobilu z roku dva vůbec napsat sms 🤔

Ava

Jen aby! 😬

neznámé číslo

Jak se jmenuješ?

Ava

Ty si vážně myslíš, že ti to povím? 😬

neznámé číslo

Zkusil jsem to 😬

neznámé číslo

Ale vážně, nějak ti říkat musím

Ava

Tak si vymyslíme přezdívky

neznámé číslo

Jakože já budu sokol a ty poštolka? 😬

Ava

😬😬

Ava

Co se radši pojmenovat po nějakých postavách z knížek nebo filmů

neznámé číslo

OK, takže na sebe fakt nic neprozradíme

Ava

Co teď čteš?

neznámé číslo

Pýchu a předsudek

Ava

Ty čteš Jane Austenovou? 😬

neznámé číslo

Povinná četba 😬

Ava

Říkat ti Fitzwilliam je ale divné... a hlavně dlouhé

Ava

Můžeš být Will

Will

A ty jsi?

Ava

Lara

Will

Croft?

Ava

Jean

Ava

Ze všem klukům, které jsem milovala

Ava

Zrovna včera jsem na to koukala na Netflixu

Will

Jen tak mimochodem... jsem o dost hezčí než Peter Kavinský 😊

Ava

Ty koukáš na tyhle filmy? 😬

Will

Mám mladší ségru, která vždycky vyhraje bitvu o ovladač 🤖

Ava

Ty neumíš sebrat ovladač malé holce? 😬

Will

Ona bohužel zas tak malá není, je jí jen o rok míň než mně

Ava

Takže znáš Stánek s polibky?

Will

Jo, to bylo docela fajn

Ava

Deset důvodů, proč tě nenávidím?

Will

Klasika!

Ava

Muzikál ze střední?

Will

To jsem bohužel viděl taky 😬

Ava

Fajn, nevěřím, že existuješ. Tohle píše nějaký počítač, který má otestovat, jestli se hodím na příští pilotovanou misi na Měsíc 🤖

Will

Cože? 🤔

Ava

Njn, nemáš psát na cizí čísla, nikdy nevíš, jestli na druhé straně není holka s příliš bujnou fantazií 🙄

Will

OK, to jsem nedomyslel 😂

Will

Koukej mi říct, kdo jsi!

Ava

Ne

Will

Jinak ten mobil vypínám

Ava

OK

Ava

Měj se hezky, Wille 😘😘

Will

Hm, tak to nešlo zrovna podle plánu 😞

Kdo si myslí, že je? Bezpečnost na internetu, první lekce: nikdy se nebav s cizími lidmi online. To, že mě někdo považuje za blbku, která po třech minutách konverzace s neznámým číslem vyklopí své jméno a k dobru přihodí ještě adresu nebo velikost podprsenky, jen tak aby řeč nestála, je vlastně dost ponižující. Jasně, čistě teoreticky se tohle odehrálo přes sms a internet v tom nemá prsty, ale stejně.

Vážně? Mohla jsi ho ignorovat asi tak o dvacet zpráv dřív, řekl slabounký hlásek někde vzadu v mé hlavě. To byl můj Elfo. Jen je škoda, že já víc poslouchám Luciho. Možná si později dám pár epizod Rozčarování, abych si

připomněla, proč je život mnohem větší zábava, když vyhrává váš osobní démon, a ne připosraný elf.

Držela jsem prst nad Willovým číslem, Elfo pištěl *Smazat!* a Luci jen líně potáhl ze své cigarety, vyfoukl perfektní kroužek a utrousil: *Pojďme si užít trochu legrace.* Klikla jsem na *uložit* a rychle schovala mobil do šuplíku, aby mě snad nenapadlo mu ještě odepsat. Přidáním Willa do kontaktů jsem vyčerpala kvótu blbých nápadů pro dnešní den. A to je teprve půl páté.

Už je půl páté! Seběhla jsem co nejrychleji dolů do haly po hlavním schodišti, skoro přitom zašlápla Salem Saberhagen (to je moje kočka), která ráda spala na třetím schodu odspodu, a zamířila odtud do kuchyně. Dneska vařím já, a navíc slavíme! Už před několika dny jsem dala tuhle rodinnou večeři našim do kalendářů a těšila se, až se jim pochlubím třetím místem v cosplay soutěži, které jsem vyhrála minulý víkend na jednom menším conu. Jasně, nebyla tam nijak velká konkurence, ale i tak! Dle mého skromného a zcela objektivního názoru jsem byla ta nejlepší Poison Ivy v celém státě a rozhodně jsem měla být minimálně druhá, protože Padmé Amidala v bílém to měla ušité z úplně blbě látky. Dostala jsem dokonce i stuhu. Jen je tak hnusná, že si ji pravděpodobně nevystavím... ale jako hezké gesto se to počítá.

V duchu jsem si opakovala, co všechno budu potřebovat na lasagne s extra sýrem (druhá vrstva sýra se dává, aby to bylo slavnostnější, a taky proto, že můžu), a skoro jsem narazila do mámy, která zrovna vycházela z kuchyně s hlavou skloněnou nad tabletem a něco si pro sebe mumlala. Až o tři sekundy později jsem si všimla, že má v uších airpody a pravděpodobně telefonuje.

Ukázala na mě prstem, abych chvílku počkala, a dokončila svůj hovor.

„Zrovna jsem tě šla hledat. Mířím ven za tátou, máme obchodní večeři, tak jsem ti jenom chtěla říct, ať na nás neče-káš. Irma ti pak udělá něco k jídlu, už jsem to zařídila.“

„Ale dneska přece...“ začala jsem, ale ona už stihla sklonit oči k tabletu a začít na něm něco vyťukávat. Zase jsem pusu zavřela. Tohle stejně nemá smysl. Jak jsem si mohla myslet, že to dnes bude jinak? Proč to vůbec zkouším? Stejně je tak zabraná do práce, že mi ani nevěnuje sto procent své pozornosti.

„Možná bys mohla pozvat nějakou kamarádku, ať nevečeříš sama,“ řekla, aniž se na mě podívala, a když se nedočkala odpovědi, nakonec vzhlédla a nakrčila nos.

„Paní Andersonové se asi nebude chtít,“ odsekla jsem trochu sarkasticky a doufala, že se bude cítit provinile. To jsem si ale dělala přílišné naděje.

„Opravdu, Avo? Chceš mi říct, že nemáš jinou kamarádku než tu starou paní? Co ta tvoje spolužačka... Jak se jmenuje?“

„Mei.“

„Ano, ta. Můžeš ji pozvat, dávám ti svolení.“

Tak ona mi dává svolení! To je od ní hezké. Začínala se mi vařit krev v žilách, až neviditelný Luci na mém rameni zbystřil a doufal, že možná právě nastal den, kdy konečně zakřičím na svoji mámu. Už měl vytažené malé ohnivé pompomy, aby mě povzbuzoval. Zhluboka jsem se nadechla, zadržela na pár vteřin vzduch v plicích a pomalu vydechla.

„Mei nemůže. Užijte si to,“ řekla jsem s předstíraným klidem a prošla kolem ní dál do kuchyně. Za chvíli jsem slyšela klapání jejích bot a brzy nato se za ní zavřely i hlavní dveře. *Ahoj i tobě!* Naštvaně jsem dosedla na židli u kuchyňského ostrůvku a... a nic, jen jsem tam seděla. Luci zklamaně schoval pompomy a zapálil si další cigaretu.

Musím se k něčemu přiznat: mám jednu superschopnost. Jsem neviditelná. Jsem tak neviditelná, že mě ignorují i vlastní rodiče. Všichni mi říkají, že mám jeden z těch obličejů, které si prostě nejde zapamatovat. Pletou si mě učitelé, kterým sedávám po nosem skoro každý den, pletou si mě spolužáci,

kluk, se kterým jsem byla minulý podzim na školním táboráku, mě další den nepoznal u skříněk (je teda pravda, že jsem se mu brzy ztratila, protože byl hrozně nudný, ale stejně). A já to беру, prostě jsem nezapamatovatelná, naučila jsem se s tím žít. Moje máma mě ale rozezná, jen se rozhodla to nedělat. To je horší. Táta nebývá skoro vůbec doma, takže se ani nemusí snažit. Zajímalo by mě, jestli si pamatuje, že má dceru.

Tak proč si o tom s nimi nepromluvíš? zamumlal Elfo, který se právě vyšplhal na moje levé rameno. To už jsem zkoušela milionkrát a nic. A ano, nepotřebuju terapeuta na to, aby mi řekl, že se mnou očividně není něco v pořádku, když vedu vnitřní dialogy s elfem a démonem z kresleného seriálu, děkuju pěkně.

Chvíli jsem si pohrávala s myšlenkou, že opravdu napíšu Mei a pozvu ji k nám, ale hned jsem ji zase zavrhlá. V lavici spolu sedáváme sice už dlouho, ale skutečnými kamarádkami jsme teprve pár měsíců, kdy jsem nechtěně vyhrála konkurz na její novou BFF během hádky s jejím do té doby (a teď znovu) nejlepším kámošem Travisem. Abych byla upřímná, je to spíš moje vina. Nepouštím si lidi k tělu, nechci další falešné kamarády. Když se podívám na všechny pokusy najít si svého Rona Weasleyho nebo Samvěda Křepelku, klidně i někoho tak otravného, jako je Marigold, musím nad sebou lítostivě zakroutit hlavou, protože to VŽDYCKY dopadlo blbě. Už dávno jsem pochopila, že všechny knížky lžou, že ne každý má opravdové kamarády. Jsem *alone* jako Enola Holmesová (kdybych aspoň byla tak chytrá, ale já sotva najdu ponožku do páru, natož abych byla schopná jakékoli pokročilejší dedukce).

Je smutné, že vůbec není těžké se s lidmi nepřátelit, aniž by jim to přišlo divné. S Mei jsme se vždycky bavily o hloupostech, o škole, a když došlo na něco osobnějšího, prostě jsem odvedla řeč jinam nebo vyvedla nějakou pitomost. Ne-

vím, jestli je naše nové a křehké přátelství připraveno čelit tomu všemu, v čem žiju, a nevím, jestli jsem ochotná to riskovat. Léta praxe mě naučila, že si sice můžu koupit spoustu pozornosti, ale že ta koupená není nikdy tak uspokojivá jako ta nezištně darovaná. A lidi mají tendenci se začít chovat úplně jinak, když k nám přijdou na návštěvu. Nejdřív znejistí u hlavní brány, kde se musí ohlásit přes interkom, pak je čeká příjezdová cesta, kterou naši „ozdobili“ sérií divných soch bez hlavy, protože ty s obličejem asi nejsou dost nóbl, a na konci je malý zámek a Irma, naše hospodyně, která jim otevírá dveře. No dobře, možná ne zámek, ale rozhodně zbytečně velký dům. Jsme prostě bohatí tak, že by nám záviděli Chuck Bass a Blair Waldorfová dohromady. Můj táta není jen tak obyčejný právník, je právník těch největších žraloků široko daleko. Žraloci nadělají hodně nepořádku, táta ho umí velice dobře zametat pod koberec a máma mu jako jeho asistentka zdatně sekunduje. Jejich představa správného rodičovství? Hodit po dítěti platinovou kreditku, ať se jde někam zabavit. Dlouho jsem si myslela, že přesně takhle to chodí úplně všude, že se za peníze dá koupit cokoli, hlavně to, čeho se mi nedostávalo nejvíc na světě – pozornost. Až časem jsem zjistila, že o zaplacené kamarády vlastně nestojím.

A proto tady teď sedím úplně sama a čekám na Irmu, která má v popisu práce předstírat, že mě má ráda. Přesně tak: jsem rozmazlená princeznička, která má ten život ve zlaté kleci stráááázně těžký. Nemám si na co stěžovat. (To byl sarkasmus, kdyby vám to náhodou nedošlo. Moje specialita!)

Zavolala jsem na Irmu, poděkovala jí a poslala ji domů, že si večer zvládnou uvařit sama. Zamířila jsem k lednici a mechanicky z ní vytahovala jednotlivé ingredience na lasagne, po kuchyni jsem se pohybovala jako duch. Nevím, jestli mi to trvalo dvakrát déle než obvykle nebo jestli běžel čas nepřírozně velkou rychlostí, neměla jsem dost mentální kapacity na to, abych ho vnímala. Z úplně apatie mě vytrhla až trouba, kte-

rá hlasitě pípala, že má hotovo. Opatrně jsem vytáhla pekáč a zkontrolovala, jestli je všechno tak, jak má – bylo. Ačkoli si celé mé okolí myslí, že se neobejdu bez sluzky, já vařit umím, umím dokonce i šít a přivrtat poličku, prostě holka na vdávání!

Přikryla jsem lasagne poklicí a zabalila je do utěrek, aby nevychladly. Popadla jsem jednu ze stále dokola čtených knížek, které se válely různě po domě (jen tak pro případ, že bych dostala čtecí záchvat), do batohu k ní opatrně schovala pekáč a vyrazila ke dveřím. Během těch tří minut mezi kuchyní a halou jsem se vytrhla z limbu a naštvala se – vystřídat během chvilky několik emocí, to já umím. Na řízení jsem byla příliš rozrušená, ale byl teplý jarní večer, tak jsem se rozhodla jít pěšky. K paní Andersonové je to jen pár bloků, tak akorát na přehrání mého nového playlistu *Naštvaný teenager*. Do uší mi na plné pecky začalo hrát „Black Sheep“ od Gin Wigmore – *Once you go black, you never go back...* Já jsem teda nebyla tak docela černá ovce, spíš neviditelná, ale o neviditelných ovcích ještě nikdy písničku nenapsal.

Než jsem došla k domu paní Andersonové, vyvztekala jsem se do sebelítosti a na její dveře už klepala s výrazem zmoklého kotěte.

„Můžu si u vás číst?“

„Ale jistě, zlatíčko, pojď dál.“

Paní Andersonové stačil jeden pohled na můj obličej, který se ze všech sil snažil vypadat vesele a nenuceně, což se mu vůbec nedařilo, a hned věděla, o co jde. Přišla jsem si pro trochu pozornosti, péče a lidského kontaktu. Klasika.

„Udělala jsem lasagne. Dáte si?“

„No jistě! Moje lékařka mi sice na příští kontrole naměří kďovíco a pravděpodobně mě přinutí žít další tři měsíce z prány, ale tvoje lasagne za to stojí vžďycky.“

Jenom jsem pobaveně zavřtěla hlavou, rozhodnutá naložit jí nějakou rozumnou porci, abych jí neměla na svědomí.

„S extra sýrem! Takže něco slavíme?“

„Skončila jsem třetí s kostýmem Poison Ivy, jak jste mi pomáhala s tou parukou.“

„Ta zelená slečna?“

„Přesně ta.“

„No to je báječné, pojď sem ke mně!“ zavelela, chytla mě za obě tváře a dala mi na každou z nich jednu mlaskavou pusu. Určitě mi tam po ní zůstal otisk rtěnky, se kterou paní Andersonová snad i spí, ale bylo mi to jedno. Její upřímná radost mi hned zlepšila náladu a maličko mě dojala. Když se odtáhla, rychlým mrkáním jsem se snažila zahnat těch pár slz, které se mi usadily v očích.

„Chtěla jsi slavit s rodiči, že?“ zeptala se starostlivě.

Sklopila jsem pohled k zemi, protože na to snad ani nebylo co říct. Pořád stejná písnička na zaseklém gramofonu mého života.

„Nechci tě analyzovat, ale...“ Chce. V tom je paní Andersonová mistr a nemůže si pomoci. Dlouho jsem si myslela, že než odešla do důchodu, přesně tím se živila, tipovala jsem jí na psychoterapeutku, výchovnou poradkyni nebo tak něco. Až později jsem zjistila, že vlastní tělocvičnu. Ano, tahle milá paní, která vypadá jako kouzelná babička z pohádky, má tělocvičnu plnou činek, boxovacích pytlů a upocených chlapů.

„... někdy se divím, že jsi tak slušné děvče. Neměla bys náhodou mít pár piercingů, tetování, vymetat večírky a randit každý týden s jiným chlapcem? Vžďyť ty ani nepiješ a nekouříš! To za mých mladých let vypadala ta revolta vůči rodičům úplně jinak.“

Vůbec jsem si nechtěla paní Andersonovou představovat, jak revoltuje. Mládí prožila v šedesátkách a jsem si celkem jistá, že v té době *vyzkoušela* chlapců a substancí víc, než já stihnu za celý život. Možná bych si aspoň mohla na obličej vytetovat *ROTTEN* jako Harley Quinn... Ono by to ale stejně s našima nepohnulo – i když mi ta myšlenka prolétla hlavou jen tak z legrace, věděla jsem, že je to pravda. Spolkla jsem další vlnu zklamání a místo toho řekla: „To protože jsem se tak dobře vychovala.“ Byla jsem to nechtěné dítě navíc, a tak mi nezbývalo nic jiného, než nějak samovolně vyrůst a nestát se během toho psychopatem – což se podařilo tak půl napůl, protože mým snem pořád bylo proměnit se v jedno-rožce, abych mohla svým ostrým rohem propichovat idioty, co mě štvou. Můj starší brácha Ryan byl plánovaný a vysněný. Příhlášku na Yale, Harvard a Stanford mu rodiče podali hned, jak se s ním vrátili z porodnice, a když bylo jasné, že se syn povede, nemělo smysl řešit nic dalšího. Ryan studuje práva na Stanfordu a je smířený s tím, že se po škole stane tátovým společníkem a později zdědí celou firmu. Já jsem tudíž všem úplně ukradená. Na jednu stranu je fajn žít život, který nemá předem nalajnovanou osnovu, na druhou stranu bych ocenila trochu výchovy.

Ale na to jsem měla paní Andersonovou, která nikdy neměla děti a manžel jí zemřel už před lety. My dvě jsme se potřebovaly navzájem.

Zatímco jsme se cpaly lasagnemi, vyprávěla jsem jí o nových nápadech na cosplaye, do kterých bych se chtěla v nejbližších dnech pustit. Sice neměla páru o tom, kdo je Yenfer nebo Viper (ano, mám slabost pro filmové, seriálové, komiksové, knižní, vlastně jakékoli potvory, děkuju za optání), ale to jí vůbec nevadilo a zaujatě mě poslouchala, dokud jsme do sebe nenasoukaly poslední sousto.

„A teď si jdi číst, mám tady ještě nějaké uklízení,“ řekla a sebrala mi z ruky prázdný talíř.

„Nechcete pomoci?“ nabídla jsem se.

„Jen to ne! Ještě by ses mi tady pletla pod nohy. Tak šup, tvoje křeslo už čeká.“

Žlutý ušák u okna do dvora byl jedním z mých nejšťastnějších míst na světě. Možná se divíte, proč si chodím číst zrovna sem, když bych si doma takových zákoutí mohla vytvořit hned několik - místo na to rozhodně máme a čtení je taková osamělá aktivita, tak je snad jedno, kde se provozuje. Já ale nechci být sama, a už vůbec se nechci poslouchat, jak dýchám v obrovském, ztichlém domě. Nejlíp se mi čte, když cinkají přibory, paní Andersonová chodí po kuchyni a potichu si zpívá, když šustí časopisem nebo se dívá na něco v televizi. To jsou mé nejoblíbenější kulisy.

Vytáhla jsem z batohu už trochu jetý výtisk *Pýchy a předsudku*, který jsem četla asi tak milion pětkrát (moje knížka proti splínu, což vysvětluje její opotřebovanost), a než jsem se do něj pustila, podívala jsem se ven, jestli nezahlednu důvod, proč jsme se my dvě s paní Andersonovou vůbec daly dohromady: Chrise Cartera, nejkrásnějšího kluka na planetě a v přilehlém vesmíru (dobře, tak možná jen v naší škole), který rád seká trávník kolem domu (teda nevím, jestli to dělá rád, ale dělá to často)... a občas u toho nenesí tričko.

Tahle ulice byla součástí trasy do mého oblíbeného knihkupectví, které navštěvuju tak často taky proto, že *i cesta může být cíl*, a nová knížka nakonec je pěkná tečka za vyhlídkovou procházkou kolem domu Chrise Cartera. Schválně chodím pro knihy spíš pěšky, autem ulici projedete příliš rychle. No a jednou jsem u šmírování zakopla o obrubník a odneslo to moje koleno a ruce. Chris Carter tuhle bouračku přes řvoucí sekačku vůbec neslyšel, navíc zrovna zahnul za dům a byl ke mně tedy zády, ale paní Andersonová rychle přeběhla svůj přední trávník a šla mě zachránit. Vzala mě k sobě domů, vyčistila mi škrábance na dlaních a jakž takž dala do kupy i moje koleno. Bolelo to, jako když se Drákula probudí do jasného

ranního sluníčka, a kdokoli šel v tu chvíli kolem, si musel myslet, že ta stará paní ve své kuchyni mučí ruskou špionku s velmi pronikavým hlasem. Úplně jsem se u toho viděla: přivázaná k židli, monokl na oku měl vlastní monokl, rozražený ret, statečně jsem snášela všechny rány a byla připravená vydržet i trhání nehtů. Já nikdy nepromluvím. Nikdy!

Příliš? Jo, mám bujnou fantazii. Zkrátka jsme od té doby byly přítelkyně a brzy oslavíme tříleté výročí.

Chris Carter dnes ale nesekal, takže jsem si místo toho představovala Colina Firtha jako Darcyho ve scéně u jezera.

A najednou, úplně zničehonic, jsem si vzpomněla na Willa Neznámé číslo.

2

I'm feeling so cool

Will

Olivia

Ava

???

Will

Jsi Olivia, dneska ses na matice pořád rozhlížela a někoho hledala

Ava

Ne! 😊

Will

Tak Taylor z druháku, chovala ses podezřele, když jsi stála u skříňky

Ava

Bohužel 🙄

Will

Dneska se divně chovaly snad všechny holky ve škole. Jak naschvál! 😞

Ava

Dám ti malou nápovědu: dneska se divně chovaly snad všechny holky ve škole... kromě mě 😊

Will

Jak můžeš vědět, že ses nechovala divně? 🤔

Ava

Prostě to vím, protože jsem se chovala úplně stejně jako každý den

Ava

I když...

Ava

Jak o tom tak přemýšlím, možná se chovám divně vždycky, takže jsem se tím pádem chovala divně i dnes 🤪😄

Will

Ava

No, to je jedno, protože jsem se teda určitě nerozhlížela a nehledala tě. Jsi mi popravdě docela ukradený 🤨

Will

Takže chodíš do šachového kroužku a nosíš blůzky s krajkovým límečkem jak z nedělní školy 🤔

Ava

No, ne

Ava

Ale i kdyby, tak co jako! 🤪 Chceš snad říct, že je na tom něco špatného?

Will

Nic takového jsem neřekl

Will

Jen je to jediný živočišný druh ženského pohlaví, který se o mě vůbec nezajímá 🤔

Ava

Ava

Tvoje gigantické ego dnes nezvládám, čau

Will

Hej!

Will

S tímhle musíme něco udělat, přestává mě bavit, jak mě vždycky utneš

Možná jsem malinko kecala, když jsem tvrdila, že jsem si dnes nepřeměřila všechny kluky, které jsem potkala, a nesnažila se tipnout, který z nich je Will. Pořád mě ještě pronásledovala myšlenka, že Neznámé číslo se mnou ve skutečnosti nechodí do školy a je to nějaký úchylák, co na mě bůhví kde sehnal číslo, ale zas jak by věděl o Olivii nebo Taylor... Zrovna tyhle dvě barbíny jsem znala od té doby, co jsem si za ně nevědomky sedla při fyzice, a teď jsem odsouzená k tomu poslouchat až do konce školního roku hodinové debaty o správném odstínu laku na nehty a dětinské sexuální narážky na tření ebonitové tyče kožešinou. Zrovna včera přišla Taylor s tím, že její maska na vlasy možná způsobuje demenci, což, jestli jsem to správně pochopila, zjistila z nějakého velmi solidního vědeckého zdroje na YouTube. Já bych si to samozřejmě nikdy ani nepomyslela, tak zlomyslná nejsem, ale Luci říká, že jí to nějaká pasta na vlasy už nezhorší... Každopádně jsem se utvrdila v tom, že bude lepší, když se s Willem nikdy nepotkám, pokud si všímá *takového typu* holek a šachový kroužek je pod jeho úroveň. Ne že bych chodila do šachového kroužku, ale možná bych to zvažovala, kdybych uměla přemýšlet o víc než jeden tah dopředu.

Znovu jsem z kapsy vytáhla mobil, smazala z kontaktů Willovo číslo a zablokovala si ho. Pro jednu jsem musela dát za pravdu Elfovi, i když se Luci bude pravděpodobně dost zlobit a pomstí se.

Bože, měla bych přestat s imaginárními kamarády, v tomhle věku už je to na diagnózu.

„Avo *nevímjakémášprostředníjméno* Evansová! Jsi to ty? Ano, nebo ne?“ vyhrkla Mei, která se, přísahám bohu, odnikud zjevila přímo za mnou, a když jsem si ověřila, že se mi z toho leknutí nezastavilo srdce, pomalu jsem se otočila.

Před nosem mi držela svůj mobil a byl tak blízko, že jsem nedokázala zaostřit na to, co se mi snaží ukázat.

„Krok zpátky, holka, narušuješ moji osobní zónu.“

„Cože?“

„Pokud tě můžu praštit, aniž bych musela pohnout nohama, jsi v mé osobní zóně.“

„Avo, ty jsi fakt Zmijozel! S takovým příjmením je to ostuda.“

„Spíš jsem na temné straně Síly. I když ne takový cvok jako Anakin ani emo jako Kylo Ren, takže...“

„Nemám ponětí, o čem to mluvíš,“ přerušila mě Mei.

„Fajn, jsem Zmijozel,“ dodala jsem rezignovaně.

Konečně poodstoupila, takže jsem poznala, že mi mává před obličejem jedním cosplayerským účtem na Instagramu. Přesněji řečeno mým účtem.

„Když mi to Travis ukázal, hádala jsem se s ním, že to určitě nejsi ty, ale jsi, že jo?“

„No...“ Ani jsem to přiznání nestihla dokončit a už jsem dostala ránu do ramena. „Au! Co blázníš?“

„Proč jsi mi neřekla, že děláš cosplay?“

„Je to jenom takový koníček.“

„Koníček? Máš sedmdesát tisíc followerů, Avo!“

Sklonila jsem provinile hlavu a dala si tak čas navíc na vymýšlení nějaké dobré výmluvy, ale nakonec jsem se přinutila říct pravdu. Mei je moje kamarádka, a i když je pro mě celý tenhle koncept *mit kamarádku mého věku, která se mnou tráví čas úplně nezištně* trochu novinka, věděla jsem, že kamarádkám se říkají věci narovinu. Bylo načase být statečná a aspoň s něčím se svěřit.

„Nechtěla jsem, aby sis myslela, že jsem ještě větší nerd. Už tak se před tebou snažím dost brzdit svoji vášeň pro *Star Wars*.“

Přes obličej jí na sekundu přeletěl ublížený výraz, ale hned zase zmizel. „Jasně, možná úplně nechápu celé to s tou Sílou

a proč má každý meč jinou barvu, ale tohle je boží! Koukej na ten kostým Poison Ivy, vypadáš v něm epicky!“

„Vážně?“ zeptala jsem se nejistě.

„Děláš si srandu? Teď se nějak budu muset vypořádat s tím, že moje kámoška je asi tak milionkrát víc cool než já.“ Mei si začala před obličejem mávat rukou, jako by to potřebovala rozdýchat, a já jsem se konečně uvolnila. „Jo a musím tě varovat, že Travis si až nezdravě dlouho prohlížel tuhle tvoji fotku, kde jsi za Thorovu psycho sestru, a myslím, že tě pozve na rande.“

Nic nového, Travis mě zval na rande celkem pravidelně a já jsem ho pravidelně odmítala. Myslím, že už to ani nemyslel vážně, prostě to byla taková naše tradice.

Travis! *Co když je Travis Will?* pomyslela jsem si, ale hned jsem tu myšlenku zase zahнала. Je jedináček, a jeho číslo mám navíc uložené. Leda by schovával sestru někde zamčenou ve skříni a měl koupený takový ten jednorázový mobil, co mají špioni ve filmech... Jo, to není moc pravděpodobné.

„Co kdybych pozvala na rande já vás? Oba,“ napadlo mě. „Mám navíc nějaké lístky na jednu akci pro fanoušky DC, můžu vás vzít s sebou.“

Mei se rozzářily oči. „A musíme mít kostým?“

„Ne. Můžete jít klidně v civilu. Ale já se chystám jít za Harley Quinn, tak jestli se za mě nebudete stydět...“

Věnovala mi káravý pohled, který jasně říkal, ať si tyhle blbé poznámky nechám pro sebe, že by se za mě nikdy nestyděli, a to vymazalo i poslední zbytky nejistoty, jestli to na ni není až příliš.

„Napiš mi, kdy a kde, a my tam stopro budeme. Travis se zblázní, až zjistí, že jde na rande s Harley Freakin' Quinn.“

Na to jsem jí odpověděla širokým úsměvem. Od té doby, co mě otravovali tihle dva, už jsem se necítila tak sama. A to nebylo všechno, teoreticky jsem mezi své nové přátele mohla počítat i Liama, kluka, kterého Mei dřív nesnáše-

la, a teď s ním chodí (to je dlouhá historie, neptejte se). To už byli tři lidi ze školy, kteří si dokázali zapamatovat moje jméno a obličej. Stala jsem se díky nim o malinko míň neviditelnou a byla jsem jim za to vděčná víc, než bych byla ochotná přiznat nahlas.

Školní chodba už se skoro vylidnila a já jsem měla v plánu ještě makat na svém kostýmu, a tak jsem s Mei v patách zamířila k parkovišti. „Chceš svézt?“ nabídla jsem jí.

„Už nikdy!“ odpověděla mi vyděšeně. Mei nemá ráda můj styl řízení. Je na ni, cítuji, „příliš *Rychle a zběsile*, kdy je navíc Vin Diesel ještě slepý“.

„Tak aspoň mrkni na moje Spotify, nachystala jsem ti další playlist na cestu domů.“ Mei chodí domů pěšky, a než jsem se do toho vložila, tak u toho nikdy neposlouchala žádnou hudbu. Já vím, taky to nechápu! Co jako celou tu tři čtvrtě hodinu dělávala? Se asi kochala okolím a poslouchala projíždějící auta. *Ugh!* Tyto temné časy jsou našťastí za námi, protože teď jí muziku mixuju já.

„Doufám, že jsi tentokrát vybrala něco v normálním tempu. Mám tendenci chodit do rytmu a posledně jsem sice byla doma o pět minut dřív než normálně, ale úplně vyřízená!“

„Není zač!“ mrkla jsem na ni a nastoupila do auta. Díky Mei jsem měla o dost lepší náladu, a to si žádalo adekvátní soundtrack. Odemkla jsem iPhone a šla prakticky na jistotu. *I'm feeling so cool, from top to the bottom, just cool...* Sloky jsem sice neuměla, ale refrén jsem s Jonas Brothers zpívala na plné pecky. Takhle krásně by to nedal ani slepý Vin Diesel.

3

Every time I turn around, you disappear

Donutila jsem se položit nůžky a odolávala nutkání doladovat Harleyin účes vlas po vlase. Kvůli své touze mít všechno perfektní bych chudáka holku za chvíli ostříhala na ježka. Zlatou kombinézu i s botami, růžový top a palici už jsem měla hotové, dnes jsem potřebovala dodělat paruku a zbývá ještě ten řetěz plný přívěsků kolem krku – na to jsem se ale nejdřív musela stavit v železářství pro chybějící materiál.

Své nové vlasy jsem obešla ještě třikrát a zkontrolovala, jestli je vše, jak má být, a pak společně s nimi popadla svůj ochranný oblek, hřeben, dvě plechovky barvy ve spreji a vyrazila ven. Potřebuju ještě nastříkat culíky a vyčesat barvu tak, aby vypadala odrostle. Náhradní paruku nemám, takže to nesmím pokazit.

Kdyby mě teď někdo viděl, jak stojím v obří mikině s kapucí, růžových rukavicích, slunečních brýlích s tlustými obroučkami a respirátoru nad blondátou parukou uprostřed zahrady, zavolá na mě pár chlápků s kazajkou – no co, nebudu přece plýtvat novým oblečením. Dokonce i Salem Sabenhagen se odplížila schovat, když mě zahlédla. Musela jsem ji, chudinku, vylekat.

Počkat, to bude dokonalá fotka! Objektivně vzato, mám ten nejlepší ochranný oblek na světě. Jen co jsem nanesla